

מאקו וטואטרה

סיפור מאורי (ניו-זילנד)

האדם שלט בארץ, אך ילדי טנגרואה נלחמו בו מתי שרק יכלו. מכל ילדי טנגרואה מאקו הכריש וטואטרה הלטאה הגדולה היו האיומים ביותר. בני-אדם מעטים בלבד יכלו להלחם בלוחמים אלה של טנגרואה.

יום אחד מאקו וטואטרה הסתובבו בשלווה במפרץ יפה. הם נשלחו על ידי בני טנגרואה כדי לשמור על המפרץ בפני בני-אדם. הם נצטוו לתקוף כל אדם שיכנס למים. שניהם היו רעבים, כי כבר זמן רב לא אכלו דבר.

"אני כה רעב" אמר מאקו "אני מקווה שתגיע קבוצה גדולה של דייגים בקרוב. אוכל לאכול אפילו מאה בני-אדם."

טואטרה הסתכל על החוף ועיניו הבריקו בהנאה כשאמר "שקט! יהיה שקט. אני רואה קבוצת דייגים."

מאקו לא יכול היה לראות את הדייגים כי הוא נאלץ להישאר תחת המים. הסנפיר שעל גבו גילה אותו, הפחיד את האנשים ומנע ממנו ארוחה טעימה.
"כמה הם?" שאל.

"אולי חמישים" ענה טואטרה.

"זה יספיק לארוחה קטנה" אמר מאקו.

"אבל רק ארבע נכנסים לסירת קנו" אמר טואטרה.

"חבל" קרא מאקו.

הם יצאו הלאה לים וחיכו במים עמוקים.

"ידעתי" אמר פתאום טואטרה "הם רוצים להגיע לשונית שעליה חיים האחים הקטנים שלנו."

משוטי הקנו שלחו זרם בועות לכוונם של מאקו וטואטרה. מאקו היה מודאג.

"איך נוכל לתקוף אותם?" שאל "כל זמן שהם בקנו, הם בטוחים."

"אז נהפוך את הקנו" החליט טואטרה והתחיל לשחות אל הקנו. אחד האנשים ראה אותו.

"זה הטאניהיבה!" הוא קרא.

החותרים הרימו את משוטיהם. טואטרה ראה פחד בעיניהם וכשהתקרב הם התחילו להכות בו במשוטים.

לכן גלש תחת הקנו, שם המשוטים לא יכלו לגעת בו. הוא ידע שמאקו מתקרב וכל מה שצריך זה להפוך את הקנו. הוא שם את זנבו תחת הסירה והעיף אותה כלפי מעלה. הסירה עפה באוויר, התהפכה והאנשים נפלו למים.

מאקו התקרב עם מלתעות פתוחות ותוך רגע האנשים נעלמו בהם. עכשיו מאקו שחה בשקט במי הים והתחמם בשמש. אבל טואטרה כעס נורא. "אכלת את הכל!" קרא "לא השארת לי כלום ואני עשיתי את כל העבודה!"

"אני מצטער" אמר מאקו "אך הם היו כה מעטים, ולא חשבתי שתיעלב. אבל ראה, יש עוד אנשים על החוף."

טואטרה הסתכל. באמת, כל אנשי הכפר היו בחוף. הם ראו מה קרה ובאו לבדוק, אך אף אחד לא העז לגשת למים.

"הם מבוהלים מדי" אמר טואטרה בעצב "הם לא ייגשו למים."

"אז למה לא תצא אליהם?" הציע מאקו "יש לך רגליים ואתה יכול ללכת. תחשוב רק כמה שמחים יהיו טנגרואה אם תתקוף את הכפר."

"נכון" ענה טואטרה. למה לא חשבתי על כך קודם."

והוא שחה לכוון הכפר. כשיצא מהמים והתחיל לדדה על רגליו גמלוניות האנשים נסוגו מרוב אימה. בלשונו הארוכה, עיניו הבולטות והסנפירים המחוודדים שעל גבו טואטרה היווה מראה מפחיד.

אנשים אחדים זרקו עליו אבנים ומקלות אך אלה גלשו מהגוף המקושקש שלו. אנשים הסתובבו והתחילו לברוח. נשים אספו את ילדיהם ורצו מהחוף בצעקות "טאניהיבה! טאניהיבה! רוצו, רוצו!"

טואטרה הגיע לכפר אך לא מצא שם איש. הוא עבר את הכפר, והרס את הבתים לערמות של מקלות. אחר כך חזר לחוף. מאקו התרשם ממנו מאוד.

"טואטרה, תהיה מפורסם" אמר "מכל ילדי טנגרואה אתה יחיד שניצחת את ילידי טו." טואטרה נהנה מהמחמאות.

"אולי כדאי לי להישאר כאן" אמר "ראית כמה רבים היו
בני-אדם כאן?" אולי הם יחזרו. אסתתר ואחכה להם.
הדבר לא נראה למאקו.

"אני חושב שתהיה בטוח יותר בתוך הים" אמר "אתה
נע לאט מאוד על הקרקע."

"זה לא חשוב" ענה טואטרה "ראית איך
הנשק שלהם גולש מהגב שלי?

חוץ מזה כאן נעים. השמש
מחממת והדשא תחת הרגליים
נוח מאוד. כן, אני חושב
שאשאר."

מאקו נבהל.

"בקשה, טואטרה, חזור. תהיה בטוח יותר."

"לא, כבר החלטתי" ענה טואטרה.

"אבל טואטרה, בני-אדם יצודו אותך אם תישאר" אמר מאקו בעצב "הם יהרגו אותך."

"אשאר" ענה טואטרה.

"אז יהי שלום" אמר מאקו ושחה לעומק הים.

"זכור אותי" קרא טואטרה "ותשמר מהמלכודות של בני אדם. פן ידוגו אותך ויטגנו את

בשרך בתנורים שלהם."

מאקו לא שמע כבר. הוא שחה רחוק בים וניסה לנחש כמה זמן יעבור עד שטואטרה

יעלם מפני האדמה.